

[Forsvarsministeren.]

og alt, hvad der siden er sket, og alt det, vi forhandler i dag her i landet og i andre lande, der er med blandt Atlantpagtstaterne, har jo netop til formål at få lagt en forsvarslinie som den, det ærede medlem hr. Malchau kaldte demarkationslinien.

For nu yderligere at skabe mistillid til hele det system, man er ved at opbygge, sagde det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle), at dette kunne jo være meget godt, men det forudsatte, at forsvaret i Europa så også kunne holde. Det er selvfølgelig rigtigt. Hvis det ærede medlem havde draget den konsekvens deraf, at han ville gå ind for at gøre dette forsvar så stærkt som muligt, synes jeg, der havde været mening i denne udtalelse. For mit vedkommende vil jeg sige, at hvor stærkt forsvaret skal være, afhænger jo dels af Vesteuropas egne bestræbelser, dels af de bestræbelser, som De Forenede Stater vil udfolde for at styrke det vesteuropæiske forsvar, men at der selvfølgelig af de vesteuropæiske lande, der har tiltrådt Atlantpagten, kræves et virkelig effektivt bidrag, turde sige sig selv.

Det ærede medlem fandt trøst i den engelske militærskribent, Liddell Harts udtalelser, der er et år eller to gamle. Det, det i dag drejer sig om, er ikke, hvad der er skrevet i 1950 eller 1949; det er handlingen i 1951 og i tiden fremefter.

Det ærede medlem søgte i samme forbindelse at pege på de ting af ubehagelig art, som kunne komme i form af bombardementer fra Nordtyskland og så videre, og det er rigtigt, at de farer kan naturligvis true os, men de kan dog formentlig ikke afholde hverken os eller andre fra at søge at skabe både den målbevidste vilje og den målbevidste handleevne overfor trusler, der altid kan være tilstede for et hvilket som helst land i spændte situationer.

Jeg vil gerne i denne forbindelse knytte en bemærkning til det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle)s udtalelser. Når det ærede medlem undrer sig over, at vi andre venter en militær aggression fra russisk side, vil jeg gerne sige, at det er en misforståelse. Det, som man gennem Atlantpagten og gennem den målbevidste indsats, der gøres fra de vesteuropæiske lande og De Forenede Staters side, håber at opnå og i første række venter, er, at aggression kan undgås. Derfor er Atlantpagtens første formål at skabe en præventiv sikkerhed derigennem, at man, som jeg sagde i folketinget, skaber en jævnyrdighed, også militært, mellem den blok, der for længe siden har skilt sig ud fra den øvrige verden, østblokken, og de vestlige

demokratier. Den store risiko i dag i verdenssituationen er jo ikke dette, at de vesteuropæiske lande og De Forenede Stater 6 år efter verdenskrigens afslutning kommer i gang med at genrejse det forsvar, som de har ladet forfalde i 6 år, medens man østpå har haft fuld damp oppe i den tid, da de andre lande troede på, at vi gik ind i en fredsperiode. Den store risiko i dag er dette, at der står en blok, som militært er tilstrækkeligt udrustet og meget stærkt udrustet, overfor et Vesteuropa, som militært er uhyre svagt. Det er svagheden i Vesteuropa, der udgør krigsfare; det er ikke den omstændighed, at man fra Vesteuropas side med bistand fra De Forenede Stater søger at skabe mulighed for, at der her i verden kan genskabes den magtbalance, som udelukkende har til hensigt, at to parter kan forhandle på lige fod, og således at den ene ikke på forhånd er tvunget til at bøje sig for trusler fra den anden. Det er det, jeg i folketinget kaldte verdenspolitikens store paradoks, og det er det også, men det er tillige sandheden om den situation, hvori Europa og de demokratiske lande står i dag. Det er svagheden, der kan virke lokkende på den, der er tilstrækkelig stærk. Krigsfare ligger ikke deri, at man søger at skabe en naturlig magtbalance i en verden, der vitterligt for alle er delt, og hvor vi alle har det håb, at det må lykkes engang at slå bro over modsætningerne, også over de ideologiske, på en sådan måde, at man i hvert fald kan råbe hinanden op.

Jeg vil gerne om hele dette spørgsmål om magtbalancen sige, at det jo slet ikke er noget nyt problem, heller ikke for Danmark. Der har altid eksisteret en magtbalance, også dengang forholdene var mere uskuelige, end de er i dag. Det har f. eks. været Danmarks problem i næsten 100 år at indrette sig i en europæisk verden, hvor der var et vist modsætningsforhold mellem europæiske stormagter, og hvor det i konflikttilfælde drejede sig om for Danmark at finde en sådan placering og være sådan udstyret, at vi i den magtbalance mellem europæiske stormagter kunne komme frelst igennem. Det lykkedes under den første verdenskrig, det mislykkedes som bekendt under den anden, og det kan vi diskutere grundene til. Men en magtbalance, hvor også de små staters skæbne har været en realitet, har vi kendt gennem menneskealdre, gennem århundreder. Det, hvori forandringen består, er, at nu er der ikke længere tale om magtbalancer mellem enkelte stormagter i Europa, nu er det en magtbalance, ikke engang mellem konti-